

פרשת ויקהל-פקודי – "מלאכת המשכן": המחויבות לעשייה כתיקון עולם

פרשות סיום חומש שמות מעבירות אותנו מעולם הדיבורים והחזון לעולם המעשה המפרך. המשכן לא הוקם בנס; הוא הוקם בעמל כפיהם של בני אדם, בזיעה, בדיוק ובמסירות. האם הערך נמצא בתוצאה או במחויבות?

"ויעשו כל חכם לב בעושי המלאכה את המשכן" - התורה אינה משבחת רק את הכישרון האמנותי, אלא את ההתגייסות.

במישור ההומניסטי, המשכן הוא המקום שבו האדם לוקח אחריות על סביבתו. זוהי קריאה לאקטיביזם: לא מספיק להזדעזע מהשברים (של הפרשה הקודמת), יש חובה מוסרית לבנות משהו יציב ומיטיב במקומם. הפדגוגיה של האחריות: בחינוך ובעשייה חברתית, אנחנו לומדים שערכים נבחנים ברגע שהם דורשים מאיתנו "מלאכה". פרשת ויקהל מלמדת שהומניזם אינו רעיון מופשט, אלא מחויבות יום-יומית לפרטים הקטנים.

החופש האמיתי בפרשה זו אינו החופש מן המלאכה, אלא החירות לבחור לקחת חלק בבנייה של משהו שגדול מאיתנו. זוהי התביעה המוסרית שמוצבת לפתחנו: להיות אלו שמתייצבים ואומרים "הנני" למשימה האנושית של תיקון העולם.

"חזק חזק ונתחזק" הכוח של הקהילה נמדד ביכולת שלה להפוך כוונה טובה למציאות חיה וקיימת.

שבת של עשייה ומשמעות!